

Manie Khin
love is ...

(Part ...1)

မနက်ငါးနာရီ အချိန်ဟူသည် အာရုဏ်တက်ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရောင်နီမသမ်းပါဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြူများ ပိတ်မှောင်ကာ ဒီဇင်ဘာလ၏ ပြယုဂ်ကို အပီအပြင် သရုပ်ဖော်နေလေသည်။ ။ ပြင်ဦးလွင်၏ ဆောင်းမနက်ခင်းကား မြူအပြည့်နှင့် ချမ်းဆီးလွန်းကာ အဖြူရောင်မြူခိုးများ ၏ ပိတ်ကာ တားဆီးထားမှုကြောင့် အရှေ့အရပ်မှ ရောင်နီသည် လည်း နောက်ကျစွာ ထွက်ပြုခဲ့ရပြန်ပြီ။

ထိုမနက်ခင်း၌ ပြင်ဦးလွင်မြို့၏ မြို့ပတ်လမ်းမကြီးအတိုင်း စွပ်ကြယ်အဖြူရောင်နှင့် စစ်စိမ်းရောင်ဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသော Squad တစ်ခုသည် မြေကျတိုင်း ထွက်ပေါ်လာသော ဖိနပ်သံများ နှင့်အတူ နံပါတ်စဉ်မှတ်ကာ လမ်းမထက် ခပ်မှန်မှန် ပြေးလွှားနေကြ၏။

"၁ ... ၂ ... ၃ ... ၄ ၁၂၃၄ ... ၁၂၃၄ ... ဘာလုပ်နေလဲ ..."

"လေ့ကျင့်နေတယ်"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ..."

"တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ..."

"ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ..."

"ပြည်သူ့အတွက် ..."

ဟူသော Squad မှ စစ်သည် များ ၏ တက်ကြွသော အသံနှင့်အတူ မနက်ခင်းအစသည် အစပျိုးလာခဲ့တော့၏။

ထိုအချိန်၌ ပြေးလွှားနေသော ထို Squad ဖြတ်သွားသော လမ်း၏ဘေး၌ စက်ဘီးငယ်တစ်စင်းနှင့် အသက် ၁၇နှစ်ခန့်ရှိသည့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် လမ်းပခုံးမြေနီလမ်းလေး ဘယ်ဖက်အခြမ်းတွင် ရပ်လျက် Squad အပြေးတက်ကျော်သွားသည် အထိ ရပ်စောင့်နေခဲ့လေသည်။ ။

လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်မှ မှုန်ပြပြမီးရောင်နှင့်အတူ သိုးမွှေးဆွယ်တာလည်တောင် အဖြူရောင် ခပ်ထူထူနှင့် ဂျာကင်အနက်ရောင် တစ်ထည်ကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး သိုးမွှေးဦးထုတ်ဖြူလွလွလေးကို ဆောင်းထားသော ကောင်ငယ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်သည် ကိုမြင်တွေ့ရပြီး သူ့ညာဖက်လက်က စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ထိန်းကိုင်ထားပြီး ဘယ်ဖက်လက်ကို ဂျာကင်အင်္ကျီထဲထည့်ထားလေ၏။

ထိုကောင်လေး အသက်အရွယ်အသွင်း လုပ်လိုက်တိုင်း နှာခေါင်းဝမှ ထွက်ပေါ်လာသော အနွေးငွေ့လေးများ သည် နီရဲနေသော နှာတံလုံးလုံးလေးအနားတွင် ဝေ့ဝဲနေကြသည် ကိုလည်း လမ်းမီးရောင် မှိန်ပြပြအောက်တွင် မြင်တွေ့နေရလေသည်။ ။

ထိုကောင်ငယ်လေးအား ဖြတ်သွားသော Squad တွင်းမှ ငေးကြည့်သွားသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုတော့ဖြင့် ကောင်ငယ်လေးရော လူအားလုံးလည်း သတိမထားမိခဲ့လိုက်ပေ။

ထိုကောင်လေး၏ ပုံရိပ်အချို့ကို တခဏတာ မြင်တွေ့မိသော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်၏ နှလုံးသားသည် လည်း ဆောင်းမနက်ခင်းနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ နွေးထွေးသွားခဲ့သည် တဲ့ လေ။

"လမင်းသာ ... ဈေးဝယ်လာနေတယ်လေ"

အန်တီမျိုး၏ သတိပေးသံကြောင့် သူ့လက်ထဲမှ ဖတ်လက်စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်မှောက်တင်လိုက်ရင်းမှ ဗီရိုရှေ့ရပ်နေသည့် ဈေးဝယ်သူအားမော့မကြည့်ပဲ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ချိုချိုသာသာမေးမြန်းလိုက်တော့၏။

"ဘာပေးရမလဲ အစ်ကို ..."

"After ...Shave လေးပြပေးပါ ..."

ကြည်လင်သြရှသော ထိုသူ့အသံကြောင့် လမင်းသာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ထိုသူ၏ မျက်နှာအား မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြည်လင်သြရှ၍ နားထောင်ကောင်းသည့် ယောက်ျားပီသသော အသံနှင့်လိုက်ဖက်စွာ စိမ်းဖန့်နေသော ရိပ်ခါစ ပါးသိုင်းမွှေး ရေးရေးလေးများ ရှိနေပုံမှာ ဖြူဝင်းသော မျက်နှာနှင့်လိုက်ဖက်လွန်းလှ၏။

ထိုသူ၏ ယောက်ျားပီသသော ပုံပန်း သဏ္ဌာန်ကို လမင်းသာ ခဏမျှငေးကြည့်မိပြီးနောက် သူ့အကြည့်များကို လွှဲဖယ်လိုက်ကာ ဈေးရောင်းရန်ကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်တော့၏။

"ဘယ်တံဆိပ် ဘယ်အမျိုးအစားထဲက လိုချင်ပါသလဲ အစ်ကို"

"မင်း ဘယ်တံဆိပ်သုံးလဲ ..."

"ကျွန် ... ကျွန်တော်လား ..."

"အင်း ... မင်းသုံးတာလေးပြ ..."

ထိုသူ့စကားကြောင့် လမင်းသာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား ရသလို အနည်းငယ်ရှက်သွားမိပြီး ခေါင်းလေးကို ကုပ်လိုက်ကာ ...

"တ ... တကယ်က ကျွန် ... ကျွန်တော် ... ပါးသိုင်းမွေးမ ... မပေါက်ဘူး ... အဲဒီတော့ ... ကျွန်တော် After ... Shave မသုံးဖြစ်ဘူး ..."

ဟု ဆိုလိုက်တော့၏။ ထိုအခါကျမှ ထိုလူသည် သူ၏ ခပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်အား နိမ့်သွားစေရန် ခါးကိုအနားငယ်ကိုင်း လိုက်ပြီးနောက် သူထက် အတော်အတန် ပုနေသော လမင်းသာ၏ မျက်နှာလေးနား အနည်းငယ် တိုး၍ ငဲ့ကြည့် လိုက်လေသည် ။

"အာ ... ဆောရီး ... ဟုတ်သားပဲ မင်းငယ်သေးတာပဲ ... ပြီးတော့ မျက်နှာလေးက နုဖတ်နေတာပဲ ... ကောင်းလိုက်တာ ကိုယ်တို့လို အလုပ် မများ တော့ဘူးပေါ့ ... အိုခေ ... အိုခေ ... ကိုယ်ကြည့်လိုက်မယ် ... ကိုယ်သုံးနေကြ ရှိလားလို့ ..."

ထိုသူ၏ ထူထဲ နက်မှောင်သော မျက်ခုံးများ နှင့် ရံမိုးထားသည့် ပြုံးရီနေသည့် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် နီးကပ်စွာ အကြည့်ချင်း စုံမိသည့် ခဏ၌ လမင်းသာသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပဲ လက်ဖျားများ တုန်ရီလာသည် ကို ခံစားလိုက်ရလေတော့၏။ များများ စားစား စကားပြန်နိုင်ခြင်း မရှိပဲ ထိုသူ၏ စွဲယူညှို့ငင်မှု အပြည့်ပါသော မျက်ဝန်းတို့ မှ လွတ်မြောက်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒတချို့သာ ဖြစ်နေခဲ့၍ သူတုန်ပြန်လိုက်သည် က ...

"ဟုတ် ..."

ဟူသောတစ်ခွန်းထဲသော စကားနှင့် လွှဲဖယ်မိသောအကြည့်တို့ ပင်။

မကြာခင်မှာ ပဲ ထိုသူက သူ့စိတ်ကြိုက် After -Shave တစ်မျိုးကို ဝယ်ယူ၍ ငွေရှင်းလိုက်ပြီး လမင်းသာရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

ခြေလှမ်းများ ...

တစ်လှမ်း

နောက် ... တစ်လှမ်း

ဒုတိယမြောက် ခြေလှမ်းကို လှမ်းပြီးချိန်၌ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများ ကို ရပ်တန့် လိုက်ကာ လမင်းသာရှိရာ ခေါင်းငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ...

"ကိုယ် ... နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရင်ရော မင်းဒီမှာ ပဲ ရှိနေအုံးမလား"

ဟု ဆိုလာခဲ့သဖြင့် လမင်းသာသည် သူ့ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း မျက်ဝန်းလေးများ နှင့် မျက်တောင်ပင်မခပ်မိပဲ ငေးကြောင်ကြည့်လိုက်မိတော့၏။ ရိုးရှင်းသော မေးမြန်းမှု တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ရိုးရှင်းသည် ဟု အဘယ်ကြောင့် မထင်မိသနည်း။ ရိုးရှင်းသော မေးမြန်းမှု ဖြစ်သည် ထားအုံး ထိုစကားကြောင့် အဘယ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာများ နီရဲထူပူနေသည် ဟု ခံစားနေရပါသနည်း။ ဝေခွဲမရနိုင်ခြင်းများ စွာနှင့် လမင်းသာ ကြောင်အမ်းနေမိကာ ...

"ဟင် ..."

ဆိုလိုက်မိချိန်၌ ထိုသူက သူ၏ နှုတ်ခမ်းများမှ အပြုံးလေးအား သူ့ခပ်ဖွဖွ ဆုတ်ထားသော လက်သီးဆုပ်နှင့် ဖိပိတ် ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီး လမင်းသာထံမှ အဖြေစကားကို မစောင့်တော့ပဲ ထွက်သွားခဲ့လေတော့သည် ။

လမင်းသာသည် လည်း ညခင်းဖက် လမ်းမီးအလင်းဖျဖျအောက် တ

ရွှေရွှေထွက်ခွာသွားသော အဖြူရောင်ရှဒ် အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော ထိုသူ၏ ကျောပြင်ကိုသာ ကြည့်နေခဲ့မိတော့၏။ ထို့နောက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်နှင့် သူ့ဘယ်ဖက်ရင်အုံ၏ တဒုန်းဒုန်းခုန်နေမှုကို ဖိကပ်စမ်းသပ် လိုက်မိတော့၏။

"ဘုရားသခင် ဒါ ... ဒါ ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ"

ဒုတိယမြောက်ရက်။

လမင်းသာသည် မှန်ဗီရိုပေါ် မေးတင်ပြီး မှောင်ရီဖြိုးဖျသော ဆိုင်အပြင်ဘက်လမ်းပေါ် ကြည့်နေမိသည် ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့ဆုံဖူးသူတစ်ယောက်၏ ကြည်လင်သြရှသောအသံကို နောက်တစ်ကြိမ်လောက် ထပ်ကြားချင်နေသေးသည် ။ ထူထဲနက်မှောင်သော မျက်ခုံးနက်နက်များ ၊ စိမ်းဖန့်သော ပါးသိုင်းမွေးရေးရေးတို့ နှင့် Manly ဆန်သော ထိုလူသား၏ ပုံရိပ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်များ ထပ်တွေ့ခွင့်ရရင် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်များက တသိကြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့၏ ။ ထို့ပြင် မျက်ဝန်းထဲ၌ ပါ ထိုသူ၏ ပုံရိပ်တို့ ထင်ဟပ်လာသောအခါ သူ့ဘယ်ဖက်ရင်အုံအောက်မှ အဆမတန် တိုးမြင့်လာသည့် နှလုံးခုန်သံကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားလိုက်ရသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် လမင်းသာသည် ဗီရိုပေါ် မေးတင်ပြီး မှီနေရာမှ အထိတ်တလန့်နှင့် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိတော့သည် ။

"ငါ ငါ ... ငါက ... ငါက ... Gayလား ..."

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစွာနှင့် သူ့နှလုံးသား၏ ဖြစ်တည်မှုကို ပြတ်
သားစွာ သိရှိလိုက်ရပြီးနောက် ဆိုင်တံခါးဝမှ ဆည်းလည်း သံ လေး
ကြောင့် လမင်းသာ ဆိုင်တံခါးဝဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ချုလွင်"

သူ ။

အကြောင်းပြချက်ပေါင်း များစွာနှင့် ခဏခဏ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သော m
ini market လေး။ ဘုန်းမြတ် ... တစ်နည်းအားဖြင့် ဗိုလ်ကြီးဘုန်းမြတ်
သည် ဆောင်းမနက်ခင်းလေး တစ်ခု၌ တွေ့ခဲ့ရသည့် ကောင်လေးတစ်
ဦးအနားကို ရောက်ရှိရန် အသည်းအသန် ကြိုးစားနေခဲ့မိသည်။ ။

ထိုကောင်လေး၏ အူကြောင်ကြောင်ပုံစံလေးနှင့် သူစကားပြော
လိုက်တိုင်း မည်သို့ တုန်ပြန်ရမှန်း မသိသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်ဖြစ်သွားသည့် ပုံ
စံလေးက သူ့အသည်းများကို တစ်ခုခုနှင့် ထိုးကလိနေသလို
ယားကျိကျိဖြစ်နေစေခဲ့သည်။ ။

ထိုပြင်ထိုကောင်လေး အူလည်လည်ဖြစ်နေသည့် အချိန်မျိုး၌
ကောင်လေး၏ ပြည့်ဖောင်းနေသည့် ပါးရဲလေးများကို ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်
ချင်မိသည် အထိ အူယားနေမိပြန်၏။

ထိုကောင်လေးသည် မျက်တောင်တစ်ခတ်စာ ခဏတာအတွင်း၌ သူ
နှလုံးသားအစုံကို လွှမ်းမိုးကာ ဆန်းသစ်သော ခံစားချက်နှင့် သူ့နှလုံး
သားရပ်ဝန်းကို နီးထစေခဲ့သည် ဟု ပွင့်လင်းစွာဆိုချင်သည်။ ။ သူ့

အသက်ကလည်း စိတ်ကစားပြီး မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေသည့် အရွယ်
အပိုင်းအခြား မဟုတ်တော့။ ၂၈နှစ်ဆိုသော အသက်အပိုင်းအခြားက အ
ရာရာကို ပိုင်းခြားနိုင်နေပြီမို့ သူ့နှလုံးသားက ဘာကိုခိုင်းစေမှန်း သူ့အပြ
ည့်အဝ နားလည်မိလိုက်သည်။ ။

သူထိုကောင်လေးအား ... ချစ်နေမိပြီ ... ဟု ။

တတိယနေ့ စတုတ္ထနေ့

နေ့ပေါင်းများစွာ ... အချိန်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး
နောက် လမင်းသာသည် သူ့နှလုံးသား၏ ဖြစ်တည်မှုကို ကိုယ်တိုင်လက်
ခံလာခဲ့သလို ညတိုင်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဈေးဝယ်လာတတ်သည့်
ထိုလူကို မျှော်နေတတ်သော အကျင့်တစ်ခု စွဲမြဲလာခဲ့တော့၏။

ထိုသူ အနားမှာ ရှိချိန်တိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သည့် ရင်ခုန်မှု
တိုင်းသည် သူ့အတွက် သာယာဖွယ်ကောင်းသော အခိုက်အတန့်တစ်ခု
လို မက်မောနေမိပြန်သည်။ ။

သို့သော် ထိုသူ့ဖက်မှ ထပ်၍ တက်မလာသေးပဲ ရပ်တန့်နေသော
အခြေအနေက တစ်မျိုးကြီးပင်။ ဒီအတိုင်းလေးပဲ အဆင်ပြေနေသားပဲ
ဟု ဆိုမိသော်လည်း ထိုအတွေးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ညာနေမိသော
အတွေးဖြစ်သည် ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်သာ အသိဆုံးဖြစ်ခဲ့သည် လေ။

ထိုသူကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ် လွန်းနေသည့် ပုံစံပင်။ ထိုသူ့မျက်
ဝန်းမှ မြတ်နိုးမှု အရိပ်အယောင်များ အပြည့်နှင့် အမြဲတမ်း ကြည့်နေခဲ့

သော်လည်း ရပ်တန့်နေသည့် ဆက်ဆံရေးများက တကယ်ပင် အားရစရာ အခြေအနေတစ်ရပ် မဟုတ်ခဲ့ပေ။ သူကိုယ်တိုင်ကရော ယောက်ျားသားတစ်ယောက်မို့ ထိုမျှ တိတ်ဆိတ်လှသည့် အခြေအနေကို သဘောမတွေ့မိပေ။

"ဟူး"

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း မျက်လုံးအစုံကိုမှီ တ်ကာ သူခပ်မိုက်မိုက် တွေးပြစ်လိုက်တော့သည်။

"အင်း ... ငါဖက်ကအရင်ပြောမယ် လူကြီး ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းလုပ်ကြမယ် ... ဟုတ်တယ် ... အဲဒီလိုပြောမယ် .."

လမင်းသာ သူ့ဖာသာပြောလိုက်ပြီး ပိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတော့ သူ့ရှေ့တွင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော လူကြီးဟု သူတိုးတိုးခေါ်နေသည့် ထိုသူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖြန့်သွားလေတော့၏။

"အမယ်လေး"

အာမေဇွိုတ်သံနှင့်အတူ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော Nest Coffee ဗူးလေး ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်ကျသွားခဲ့လေသည်။ ကော်ဖီဗူးမှာ ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်သည့်အပြင် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည့် အရှိန်ကြောင့် ကော်ဖီများ လွင့်ဖြာ၍ သူ့ခြေထောက်ပေါ်ရော လူကြီး၏ ခြေထောက်များကိုပါ စင်ကုန်တော့၏။

"အာ ... ဆောရီး ... ဆောရီး ... လူကြီး ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ..."

လမင်းသာသည် မှန်စီရိပေါ်မှ တစ်သျှူးဗူးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး လူကြီး၏ ပေကျံသွားသော ခြေထောက်များကို သုတ်ပေးရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း လူကြီးက သူ့လက်ထဲမှ တစ်သျှူးများကို ယူလိုက်ကာ ရုတ်တရက်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ၏ ခြေဖမိုးပေါ်မှ ကော်ဖီများ သုတ်ပေးခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။ ။

လမင်းသာ အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီးနောက် သူပါ ထိုင်လိုက်ပြီး ...

"အာ ... ဘာလုပ်တာလဲ လူကြီး ... ကျွန်တော်ငရဲတွေ ကြီးကုန်တော့မှာပဲ ... ထပါ ... ထ ... ကျွန်တော်ဖာသာ သုတ်ပါမယ်"

ဟု ဆိုလိုက်သော်လည်း လူကြီးကသူပြောနေသည့် စကားများကို မည်သို့မျှ မတုန့်ပြန်။ ပြီးခုံနေသည့် မျက်နှာဖြင့် လမင်းသာ၏ မျက်ဝန်းထဲ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ချုံမြဲသြရှသော စကားကိုဆို လိုက်လေသည်။ ။

"လူကြီး ... တဲ့ လား ... ကိုယ်ကြိုက်တယ် ... အဲဒီလို ခေါ်တာလေးကို ... ကိုယ်က ဘုန်းမြတ် ... မင်းက လမင်းသာ ဟုတ်တယ်ဟုတ် ... ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မင်းခေါ်တဲ့ အတိုင်း လူကြီးပေါ့ ... ကိုယ်က လူကြီးဆို ... မင်းက ကလေးလေး ဆိုတာကမှ လိုက်ဖက်မှာ ပေါ့ ... ဒါကြောင့် ကလေးလေးရေ ကိုယ်တို့ ရင်နှီးကြရအောင်နော်"